

Тогава Махмудъ Мухтаръ паша реши да довърши настъплението и, за да се обезпечи съдействието на XVII корпусъ, отиде на височината три клм. северно отъ Чонгора, при командира на тоя корпусъ. Оттамъ той — командирътъ на III корпусъ — изпрати до командира на II корпусъ, въ Топчикьой, следното писмо:

„III сборенъ корпусъ, въ съгласие съ XVII корпусъ, реши да предприеме днесъ една последна атака. Ако не успѣемъ да нанесемъ решителна победа днесъ, докато дъждътъ, който се очаква днесъ или утре, не ни е заварилъ безъ подслонъ, безъ палатки и снаряжение, става ясно, че краятъ ще бжде погромъ.

Предвидъ на тия обстоятелства, Ваше Превъзходителство се умолява, отъ името на двамата Махмудовци, да вземе участие въ тая последна атака и да настъпи бързо и енергично съ всички сили, съ които разполага¹⁾.“

Въ сщщото време двамата командири на корпуси направиха разпореждане за настъпление. Главниятъ ударъ трѣбваше да нанесатъ шесть табора отъ прѣсната дивизия Самсунъ. Галибъ бей, началникътъ на тая дивизия, получи лично заповѣдь да отиде на височинитѣ западно отъ Чонгора, да продължи лѣвия

¹⁾ Командирътъ на 3-а дивизия бѣ удължилъ лѣвия флангъ на XVII корпусъ; съ останалитѣ слаби части командирътъ на II корпусъ не можеше да подкрепи атаката, защото вниманието му бѣ привлѣчено на югъ. Въ това време българската 6-а дивизия настъпваше къмъ Татарлъж, и той насочи 5-а дивизия, която броеше всичко 2500 души и три батареи, срещу нея, а дивизията Кастамуни, която броеше всичко 1000 пушки, постави на позиция при Топчикьой, съ фронтъ къмъ Татарлъж, за да охранява обозитѣ на корпуса.